

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 754/2021
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2840/20 од 09.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2840/20 од 09.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1696/19 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара, на име неисплаћене јубиларне награде, са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен плаћања судских такси на тужбу и пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2840/20 од 09.10.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда садржана у ставом првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара на име неисплаћене јубиларне награде, са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 40.500,00 динара, са законском затезном

каматом од дана извршности пресуде до исплате. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), Врховни касациони суд је оценио ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене од 15.05.2008. године на основу решења Министарства правде РС којим је преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Након преузимања, тужилац није распоређен ни на једно радно место и није обављао фактички рад код органа тужене. Из Закључка Владе РС број 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године произлази да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије, уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинати, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају достави писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Дана 15.05.2018. године, навршено је 10 година од преузимања тужиоца код туженог органа. Висину просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године, првостепени суд је утврдио у висини од 54.344,00 динара, увидом у „Службени гласник РС“, број 7/18, јер је у питању податак који се јавно објављује.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је сходно члану 120. Закона о раду и члану 44. ставу 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе, усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу исплати неисплаћену јубиларну награду, са законском затезном каматом.

Првостепени суд је оценио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година у радном односу код тужене без обзира што је тужилац након преузимања остао нераспоређен и није обављао фактички рад код тужене, с обзиром да тужилац није распоређен услед пропуста послодавца, а не сопственом кривицом.

Другостепени суд је оценио да тужилац не испуњава услов на јубиларну награду с обзиром да је за стицање права на јубиларну награду, потребно да је запослени био у радном односу, али и да је фактички радио код истог послодавца. Имајући у виду да тужилац након преузимања од стране туженог органа, и поред тога што је био у радном

односу, није обављао фактички рад, другостепени суд је закључио да тужилац није остварио право на исплату јубиларне награде.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе („Сл. гласник РС“, бр. 25/15...34/18), запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35. и 40. година рада проведених у радном односу у државном органу, органу Аутономне Покрајине, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остваривао права из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду, рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, супротно ревизијским наводима, тужилац код тужене није стекао статус државног службеника, односно намештеника. Тужилац је преузет од привремених институција КиМ и утврђена му је плата у одређеној висини, а није му се обрачунавао минули рад. Он није радио код тужене (није долазио на посао), нити је распоређен на одређено радно место, због чега му и по оцени ревизијског суда не припада право на јубиларну награду. Кључна одредница за остваривање овог права из цитираног ПКУ је „рад проведен у радном односу“. У конкретном случају, нема рада тужиоца у радном односу код тужене. Он се само формално водио да је у радном односу код тужене по закључцима Владе али није остваривао рад код тужене, што је неопходан услов за остваривање наведеног права.

С тим у вези, нису основани ревизијски наводи којим се указује да недоношење решења о распоређивању није од утицаја на остваривање овог права. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа о чему сведочи и чињеница да је тим Закључком одређен само фиксни износ плате при чему се није обрачунавао минули рад. Нераспоредивање тужиоца у дужем временском периоду је било у његову корист на основу извршавања Закључка Владе, при чему треба имати у виду да тужени у датој ситуацији није могао, због примене наведеног Закључка, да тужиоца остави нераспореденог (у том случају престао би му радни однос).

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, због чега ти разлози нису посебно образложени.

Тужилац није успео у ревизијском поступку, због чега нема право на трошкове ревизијског поступка које је тражио и определио у ревизији, а у смислу члана 153. Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**